

Zlaté struny Jany Bouškové

Český rozhlas, 20.5.2018

„Do orchestru mne vlastně přivedl Jiří Bělohlávek – nejprve mne přizval do Pražské komorní filharmonie, poté i do České filharmonie. Jedna z posledních nahrávek s ním a Českou filharmonií byla Smetanova Má vlast pro firmu Decca...“

Většina z nás mohla Janu Bouškovou právě v tomto unikátním symfonickém cyklu sledovat v detailu při televizním přímém přenosu zahajovacího koncertu letošního Pražského jara. Vidět na vlastní oči její zaujatost interpretovanou skladbou a radost z hudby, která z Jany Bouškové doslova svítí.

Ze zmíněné Bělohlávkovy nahrávky Mé vlasti Jana Boušková také vybrala tři první symfonické básně – Vyšehrad, Vltavu a Šárku. Ty, v nichž má harfa velkou úlohu. A věnovala mu vzpomínku i prostřednictvím Adagietta z Mahlerovy Páté symfonie.

Jinak ovšem nedá dopustit na impresionismus: Claude Debussy i Maurice Ravel pamatovali ve svých dílech na harfu vrchovatě, a harfa se také báječně hodí i ke ztvárnění jejich partitur, určených původně pro jiné nástroje. To ostatně platí i o dílech jiných autorů – a nemusejí být psané původně jenom pro klavír, kde je harfová transkripce vlastně úplně bez problémů. Jana Boušková si pro své koncerty vybírá a velice často i sama pro harfu přepisuje díla Chopina, Liszta, Prokofjeva, Joaquina Rodriga, Josepha Haydna, G.F.Händla nebo C.P.E.Bacha, Roberta Schumanna atd. Pro harfu psal své koncerty Jan Křtitel Krumpholtz, na harfu se krásně dají interpretovat i cembalové party flétnových sonát Františka Bendy, které Jana Boušková nově natočila s flétnistou České filharmonie Romanem Novotným.

Když se tak ve svém novém bytě na Žižkově s výhledem na Prahu probírala hromadou cedéček, nestačila jsem žasnout, jak mnohotvárný nástroj může harfa být a do jakých hudebních zákoutí se s ní její majitelka dostává.

Přitom samozřejmě hraje repertoár, určený v originále pro harfu.

Vítězka snad všech prestižních světových harfových soutěží, nositelka celé řady ocenění a titulů, světová sólistka a přitom členka České filharmonie, kde zasedá jako řadový člen do orchestru. K tomu vyučuje na Královské konzervatoři v Bruselu a je docentkou na Hudební fakultě Akademie múzických umění v Praze, natáčí a podílela se i na organizacích světových harfových kongresů. Jeden z nich se díky jejímu umění a organizačnímu talentu uskutečnil v roce 1999 také v Praze a Jana byla jeho uměleckou ředitelkou.

V roce 1999 už to byla umělkyně, která dobyla harfový svět. Jako jediná harfistka České republiky vyhrála v roce 1992 světově nejvýznamnější a nejuznávanější harfovou soutěž v USA (k vítězství patřila i harfa americké firmy Lyon & Healy, „zakotvená“ u Jany doma v rohu pokoje ještě spolu s dalším krásným nástrojem) a ve stejném roce získala i druhou cenu v Izraeli na jiné renomované světové soutěži s největší historickou tradicí, kde společně s nejvyšším oceněním jí patří i prvenství jediné české harfistky, která byla do této významné soutěže pozvána; mezi další čtená ocenění patří i vítězství v Concours

International de Musique de Chambre v Paříži a v Torneo Internazionale di Musica v Itálii. Za mimořádné koncertní úspěchy a přínos v rozvoji hry na harfu získala ocenění ve Švýcarsku, a také se stala laureátkou festivalu Juventus ve Francii. V Čechách získala cenu Talent roku 96' a jako jedna z deseti nejvýznamnějších žen České republiky, a první interpretka z klasické hudby vůbec, byla vyznamenána cenou „Lady Pro“, která jí byla předána za přítomnosti prezidenta republiky prof. Václava Klause na Pražském hradě. A tak dále. Výčet úspěchů, světových sálů a hudebních partnerů – světových orchestrů, dirigentů i komorních spoluhráčů - a rovněž nahrávek by zabral několik stran. Jana Boušková však nevybírala pouze z nich – a když, tak z těch, které jsou u nás mnohdy nedostupné -, ale sáhla i po nahrávkách z festivalu Spannungen Larse Vogta, kam ráda jezdí.

Jinak se můžete těšit (vedle už zmíněných autorů) na skladby Nikolaje Rimského-Korsakova, Vítězslava Nováka, Josefa Suka aj.

Rozhodující roli v hudebním rozvoji Jany Boušové sehrálo rodinné prostředí – maminka skvělá harfistka a pedagožka Libuše Váchalová, která vychovala generaci výborných hráček, a tatínek flétnista, Jiří Boušek, vyhledávaný komorní hráč. Jana Boušková absolvovala konzervatoř v Praze a Ostravskou univerzitu ve třídě své maminky, profesorky Libuše Váchalové a ve studiu pokračovala na renomované Indiana University u profesorky Susann McDonald. Z repertoáru maminky, prof. Libuše Váchalové, také vybrala jednu ukázkou: skladbu Petra Ebena Ordo modalis, kterou napsal právě pro duo, které prof. Váchalová tvořila s hobojistou Františkem Hantákem.

Zdroj: <https://d-dur.rozhlas.cz/zlate-struny-jany-bouskove-7208435>